

Land, og at „Buhl“ laa strandet med Søen staaende helt over sig. Da der paa Grund af den høie Sø Intet kunde udrettes, end ikke sendes Fartøi ind, vendte han tilbage til Helsingør.

Det frengaar saavel af Forhørene som af Rapport fra Premierlieutenant Irmingør, at baade under Strandingen og under Landsætningen have Officerer, Underofficerer og Mandskab, saavel af Søen som af Flaaden, i enhver Henseende udført deres Pligt, saa at der uafbrudt har herstet fuldstændig Ro og Orden.

I Løbet af den følgende Dag blev der truffet Foranstaltning til, at den strandede Transport og ved andre Transportmidler blev ført til sit Bestemmelsessted, og samme Dags Aften blev Størstedelen af „Buhls“ Mandskab over Land sendt til Kjøbenhavn, medens Chefen, Premierlieutenant Irmingør, tilligemed det fornødne Baghold forblev ved Braget, saalænge Bjergningsarbejderne varede.

De nærmest paafølgende Dages haarde Veir af N. O. umuliggjorde alle Bjergningsforsøg; saasnart Veirforholdene tillode det, blev Kanonbaadens Tilstand undersøgt, og blev der da om Bjergningen afsluttet Alford med Svitzers Bjergningsentreprise. Da Baaden nogle faa Dage efter af Storm blev brækket over i to Stykker, lykkedes det kun at hjerpe alt løst Inventarium, og den tilbageværende Del af Skroget blev senere solgt ved Auktion.

Efter at have gjort sig bekjendt med disse til Oplysning i Sagen optagne Forhør, skjønnede Ministeriet ikke, at der her var fremkommet Noget, der kunde give Anledning til at gjøre Ansvar gjældende mod Nogen; man vilde imidlertid, forinden endelig Bestemmelse i saa Henseende toges, indhente en Erklæring fra Undersøgelseskommissionens 3 fagkyndige Medlemmer, og under 22de Juli paalagdes det derfor disse at afgive deres fagmæssige, motiverede Skjøn over Sagen, navnlig med Hensyn til efternævnte Punkter:

1. om der var begaaet nogen Feil ved under de daværende Veirforhold at lade Kanonbaaden afgaa med Transportbaaden paa Slæb;
2. om der var feilet ved at gaa til Ankers paa den Plads, som dertil valgtes i Hornbæksbugten, eller forsjømt Noget med Hensyn til de strandede Fartøiers Sikkerhed samstedes under mulig indtrædende Vindforandring eller deslige;
3. om der var Noget at bebreide Nogen med Hensyn til de Foranstaltninger, som bleve truffne, da Vinden var sprungen om, eller i Henseende til Forsømmelser af Noget, der burde være iagttaget, saasom ved ikke at frigjøre Kanonbaaden for Transportbaaden eller paa anden Maade;
4. om Nogen maatte have paadraget sig Ansvar ved ellers ikke at gjøre sin Skyldighed før, under eller efter Strandingen; —

for at man derefter kunde tage Bestemmelse om, hvorvidt der maatte være Anledning til at gjøre Ansvar gjældende imod Nogen, eller om Sagen kunde være at slutte uden Tiltale.

Under 27de Juli afgav Kommissionen sin Betænkning, og det forlangte motiverede Skjøn over ovennævnte 4 Punkter gaar ud paa:

ad 1. Af Forhørene fremgik, at Vinden var Vest og N. V. med en rebet Merseils-Kuling og Byger ved Indfribningens Begyndelse. — Det løiede temmelig hurtigt, og Vinden trak sig S. V. Da Transporten afgik c. Kl. 3 Eftermiddag, var det lader Bramseils Kuling af S. V.

Da det var Sommerdage, da Transporten havde Heste inde, — som gjør det til en Betingelse at benytte Leiligheden, — og da det endvidere stod til den Kommanderende, Kapitain Legner, at ankre i eller udenfor Sundet, naar Omstændighederne udkrævede det, kunde Kommissionen ikke skjønne Andet, end at der ikke var begaaet Feil ved at lade Transporten afgaa. —

ad 2. Af Forhørene fremgik, at Vinden, efter som Transporten avancerede i Sundet, tiltog og gik sydligere til S. S. V., det sønden Vand vedblev, og Barometret viste ei nogen Stigning, saaledes at der ikke var Rimelighed for, at Vinden vilde gaa nordlig; paa Helsingørs Rhed laa c. 300 Skibe tilankers. — Kapitain Legner havde havt til Hensigt med Kuling af Vest eller af Vind Norden for Vest at ankre ved Skotterup, men under ovennævnte Omstændigheder med den Mængde Skibe i Lø og Udsigt til tiltagende Kuling af Syblig blev Ankerpladsen sønden for Kronborg mindre god, og han besluttede derfor at fortsætte Rejsen, da han altid kunde, om nødvendigt, ankre et Sted paa Nordkysten af Sjælland og være saameget mere fremlig med Transporten. — Da Transporten kom udenfor Kronborg, fik den en Byge med Regntykning, saa at Landet kun af og til kunde ses, og Mørkningen saldt paa, hvilket bestemte Kapitain Legner til at ankre i Hornbæksbugten for at se Veiret an. — Ankerpladsen, som indtoges af „Buhl“, var 1400 à 1500 Alen fra Land med aflands Vind og Bramseils Kuling, smukt Vand, dog med nogen Dønning af N. V., som antoges at hidrøre fra foregaaende Dages Blæst fra denne Kant. — Ordre blev givet i „Buhl“ at balle Fyrene, med „Geiser“ aftaltes Signal for Letning, hvis det skulde blive nødvendigt at flygte, der blev sat det reglementerede Baghold, og Chefen var paalædt, klar til at møde pløbliskelig paa Dækket. — Kanonbaadens Seil vare alle-